

...

korsfästa ord

Hon glömmer koden till lägenheten så hon måste ringa någon och fråga om den. Hon glömmer sin mejladress och sina konton. Hon glömmer vilken ringsignal hon har på mobilen. När det ringer på bussen stör hon sig på vems mobil det är som ringer.

Hon skrattar så falskt att det skär i luftstrupen.

Hon kommer på sig själv med att le när påsen med flera liten cola light går sönder på vägen hem.
Hon sitter på fönsterbläcket och flinar åt byggjobbarna som borrar i hennes väggar så det ekar i huvudet.
Hon småler åt tanken på att kylan är tom när hon kommer hem.
Hon glömmer nycklarna och tappar sina pengar med mening.
För att det ändå inte spelar någon roll.
Hon super sig full och ringer alla telefonnummer i mobilen utan hans.
Hennes hjärta har aldrig slått så hårt.

Men så ibland såklart,
det händer ju att hon tänker en helt vanlig tanke.
Hon kan undra varför inte kylskåpstemperaturen går att sänka.
Ibland när ingen ser så måste hennes ögon få glittra.

När hon låtsas att han är där precis intill.

Man är ju lika trasig ändå tänker hon.
Så hon kan lika gärna hoppas.

Det är spårvagnarna hon stör sig på bara. Ljudet mellan rälsen och vagnen som skrapar mot varandra.
Det är lukten i badrummet som aldrig försvinner.
Det är alla dom där gatuförsäljarna som hon stör sig på,
som hon annars känner så mycket för.
Hon hade gjort vad som helst för att få vara en av dom.

En bild i taget. Varje liten rörelse utan fortsättning.

Haven vill hon aldrig mer se. Allt hon älskar ska hon sluta röra vid.

Hon glömmer hans röst, hans sånger.

Plötsligt blir det bara tyst.

Låter det bli natt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ulli med Poeter.se id #5583 innehar upphovsrätten